

Arrest

nr. 88 340 van 27 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 april 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 april 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 mei 2011 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VANWALLE, die loco advocaat G. BEAUTHIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 26 oktober 2009 België binnen en dient een asielaanvraag in op 28 oktober 2009.

Op 13 augustus 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 9 december 2010 nr. 52 787 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 17 januari 2011 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 12 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten A. D.

geboren te K. , op (in) (…)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 17.01.2011

Overwegende dat betrokkene op 28.10.2009 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 16.08.2010 een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ werd genomen omdat er geen geloof kon gehecht worden aan haar terugkeer naar Afghanistan in de zomer van 2008 noch aan haar asielrelaas, dat zich recent in haar beweerde regio van herkomst afspeelde; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 13.12.2010 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd: Betrokkene op 17.01.2011 een tweede asielaanvraag indiende: betrokkene expliciet verklaart geen nieuwe elementen te kunnen aanbrengen; betrokkene een doktersvoorschrift en een aankoopbon aanbrengt om haar aanwezigheid in Afghanistan aan te tonen; betrokkene niet kan aantonen dat zij deze documenten niet tijdens haar vorige asielprocedure had kunnen aanbrengen; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

(…).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL

Schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingen wet en bestaan van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van het bestuur.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat “betrokkene expliciet verklaart geen nieuwe elementen te kunnen aanbrengen” en anderzijds stelt dat “betrokkene een doktersvoorschrift en een aankoopbon aanbrengt om haar aanwezigheid in Afghanistan aan te tonen; betrokkene niet kan aantonen dat zij deze documenten niet tijdens haar vorige asielprocedure had kunnen aanbrengen”;

Terwijl overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, enkel bepaalt dat:

(…)

De parlementaire stukken bepalen dat:

“Indien de Raad nadien geadieerd wordt omtrent een beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de minister omdat de nieuwe asiel aanvraag niet in aanmerking te nemen omdat de aangevoerde gegevens niet «nieuw» zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zal de Raad in dit geval enkel dienen te toetsen of de minister het laatstgenoemde wettelijke begrip heeft miskend”.

Dat in casu de Dienst Vreemdelingenzaken het wettelijk begrip van nieuwe gegevens heeft miskend door te stellen dat “betrokkene niet kan aantonen dat zij deze documenten niet tijdens haar vorige asielprocedure had kunnen aanbrengen “; en “betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe

gegevens aanbrengt met betrekking tot feit of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen”

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken een voorwaarde toevoegt aan artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, door impliciet te stellen dat betrokkene niet kan aantonen dat zij deze documenten niet tijdens haar vorige asielprocedure had kunnen aanbrengen, en impliciet uitsluit dat een nieuw gegeven kan worden aangebracht wanneer men een nieuw bewijs voorlegt van een vroegere situatie;

Dat nochtans reeds werd geoordeeld dat de “aangevoerde gegevens nieuw zijn wanneer ze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste procedurestap, maar ook wanneer men een nieuw bewijs voorlegt van een vroegere situatie”

Dat verzoekster een nieuw bewijs heeft voorgelegd van haar aanwezigheid in Afghanistan, met name een doktersvoorschrift en een factuur, benevens de mondelinge melding van het rapport van het UNHCR van 17 december 2010 en de neerlegging van een blad met de handgeschreven verwijzing van de internetsite, waarop het rapport kan worden geraadpleegd;

Dat nochtans het EHRM, in een arrest S.D t. Griekenland van 11 juni 2009, nr. 53541/07zc benadrukte het Hof het belang van de bewijskracht van internationale rapporten bij de beoordeling van een de gegrondheid van een asielaanvraag;

Dat dient te worden benadrukt, dat het rapport van het UNHCR van 17 december 2010, pas na haar eerste asielaanvraag werd gepubliceerd, en voor de eerste maal op omstandige wijze, verschillende doelgroepen potentiële asielzoekers aanwees, aan wie een bijzondere aandacht aan moest worden besteed;

Dat ingevolge het arrest van het Grondwettelijk Hof geveld op 30 oktober 2008 (nr.148/2008), is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verplicht in het kader van haar volle rechtsmacht, elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt als het van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen;

Dat daaruit kan worden afgeleid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet langer kan weigeren om nieuwe gegevens te onderzoeken, louter en alleen omdat de asielzoeker niet zou aantonen dat hij ze niet eerder in de procedure kon inroepen;

Dat gelet op de uitgebreide bevoegdheid die de Dienst Vreemdelingenzaken bezit in het kader van meervoudige asielaanvragen, kan de leer van het Grondwettelijk Hof tevens gelden in het kader van het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet;

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wanneer zij een tweede asielaanvraag indient. De verwerende partij stelt dat de bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, beperkt is tot het nagaan of verzoekster, in verhouding tot een vorige asielaanvraag, nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De verwerende partij benadrukt dat, in het geval er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, de asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De verwerende partij wijst erop dat verzoekster bij haar verhoor expliciet erkend heeft dat ze geen nieuwe elementen had. Ze kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat het doktersattest en de aankoopbon waarmee zij haar verblijf in Afghanistan wenst aan te tonen, als nieuwe stukken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet dienen te worden beschouwd. Verzoekster toont niet aan dat deze stukken relevant zijn en dat zij deze niet eerder naar voor had kunnen brengen.

Volgens de verwerende partij is verzoekster niet ernstig waar zij poogt voor te houden dat de gemachtigde een voorwaarde heeft toegevoegd aan artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, *quod non*.

Verzoekster kan volgens de verwerende partij evenmin gevolgd worden waar zij het in het verzoekschrift heeft over “de mondelinge melding van het rapport van het UNHCR” in strijd met de stukken van het administratief dossier. In het door verzoekster ondertekende verhoorverslag wordt daarvan geen melding gemaakt, evenmin kan in het administratief dossier hiervan enig stuk worden teruggevonden. Verzoeksters beschouwingen dat zij dit zou hebben ingeroepen bij het verhoor kunnen niet worden

aangenomen volgens de verwerende partij. Verzoekster kan evenmin dienstig voor het eerst allerlei beweringen uiten in het verzoekschrift die zij niet heeft geuit tegenover het bestuur.

Tot slot merkt de verwerende partij op dat de verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 148/2008 niet dienstig is: dit arrest heeft immers betrekking op een nieuw gegeven in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet, dat handelt over het beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met volle rechtsmacht oordeelt.

2.1.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekster de schending aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In het eerste middel voert verzoekster aan dat het tegenstrijdig is enerzijds te stellen dat zij verklaard heeft geen nieuwe elementen aan te brengen en anderzijds te stellen dat verzoekster een doktersvoorschrift en een aankoopbon voorlegt waarvan ze niet aantoonde dat ze die niet tijdens haar vorige asielprocedure had kunnen aanbrengen. Volgens verzoekster wordt artikel 51/8 van de vreemdelingenwet geschonden omdat de verwerende partij het begrip ‘nieuwe gegevens’ miskent en wordt er een voorwaarde toegevoegd aan dit artikel door uit te sluiten dat een nieuw gegeven kan worden aangebracht wanneer men een nieuw bewijs voorlegt van een vroegere situatie. Verzoekster meent dat zij een nieuw bewijs van haar aanwezigheid in Afghanistan heeft voorgelegd in de vorm van een doktersvoorschrift en een factuur en tevens mondeling heeft verwezen naar een rapport van het UNHCR van 17 december 2010, in welk verband zij een blad heeft neergelegd met de handgeschreven

verwijzing naar de internetsite waarop dit rapport kan worden geraadpleegd. Ingevolge het arrest van het Grondwettelijk Hof van 30 oktober 2008 nr. 148/2008 is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verplicht om in het kader van zijn volle rechtsmacht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar tweede asielaanvraag van 17 januari 2011 volgende documenten heeft voorgelegd:

- een doktersvoorschrift deels opgesteld in het Engels;
- een aankoopbon zonder vertaling.

In het bijbehorende interview heeft verzoekster de aangebrachte stukken nader toegelicht en het volgende verklaard:

“Ik heb geen nieuwe elementen. Ik heb contacten met mijn ouders en ik kan alleen zeggen dat de situatie in Afghanistan elke dag slechter wordt. Voor vrouwen en leerkrachten (ik heb als leerkracht gewerkt) is de situatie steeds slechter en slechter. Mijn vader is vermoord door iemand en mijn moeder blijft alleen achter met mijn twee broers in Afghanistan. Ik ben helemaal alleen naar België gekomen. Ik denk dat mijn eerste aanvraag geweigerd werd omdat ik niet kon aantonen dat ik in Afghanistan heb verbleven, daarom dien ik nu een doktersvoorschrift omdat ik kiespijn had in Afghanistan (Mei 2009) in en een aankoopbon van spullen voor mijn kamer (14.08.2009) als bewijs dat ik wel degelijk in Afghanistan heb verbleven. Ik hoop dat deze keer mijn aanvraag wel goed wordt bekeken.”

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

“betrokkene expliciet verklaart geen nieuwe elementen te kunnen aanbrengen; betrokkene een doktersvoorschrift en een aankoopbon aanbrengt om haar aanwezigheid in Afghanistan aan te tonen; betrokkene niet kan aantonen dat zij deze documenten niet tijdens haar vorige asielprocedure had kunnen aanbrengen;

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat een loutere weergave van wat verzoekster verklaard heeft, geen tegenstrijdigheid van de motieven van de bestreden beslissing kan uitmaken. Uit de stukken van het dossier (interview van verzoekster op 29 maart 2011) blijkt duidelijk dat zij heeft verklaard *“Ik heb geen nieuwe elementen”*. Tevens legde zij een doktersvoorschrift en een aankoopbon voor en stelde daarover *“als bewijs dat ik wel degelijk in Afghanistan heb verbleven”*. De loutere weergave van deze verklaringen in de bestreden beslissing, maakt geen tegenstrijdigheid uit in de motieven van de bestreden beslissing.

Vervolgens wordt opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekster meent, het begrip “nieuw gegeven” niet inhoudt dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420).

Er dient tevens te worden opgemerkt dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de bevoegde asiel- en beroepsinstantie, niet automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

De documenten die verzoekster voorlegt naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag kunnen nieuw zijn in de zin dat ze voor het eerst worden voorgelegd, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven waarom ze niet aanvaard worden als nieuwe elementen, met name omdat verzoekster niet aantoont dat zij deze documenten niet tijdens haar vorige asielprocedure had kunnen aanbrengen. Verzoekster betwist in het middel niet dat zij deze stukken die dateren van mei 2009 en 14 augustus 2009, niet eerder had kunnen voorleggen. Verzoekster geeft in het middel geen uitleg waarom zij deze stukken pas nu, en niet tijdens haar eerste asielprocedure die duurde van oktober 2009 tot november 2010, heeft voorgelegd.

Waar verzoekster verwijst naar mondelinge verklaringen inzake een rapport van het UNHCR van 17 december 2010 en een blad waarop een handgeschreven verwijzing naar de internetsite voorkomt waarop dit rapport kan worden geraadpleegd, dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat zulk een blad werd neergelegd en dat uit het interview van 29 maart 2011, wat een weergave vormt van de mondelinge verklaringen van verzoekster, niet blijkt dat verzoekster heeft verwezen naar een rapport van het UNHCR. Nu uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster iets vermeld heeft over dit rapport, kon en diende de gemachtigde van de staatssecretaris hierover niet te motiveren.

Waar verzoekster verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 30 oktober 2008 nr. 148/2008, wordt erop gewezen dat dit arrest in deze zaak niet van toepassing is, aangezien de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter en niet als rechter in volle rechtsmacht. Dit arrest van het Grondwettelijk Hof heeft betrekking op nieuwe gegevens die worden voorgelegd in het raam van een procedure in volle rechtsmacht, zodat verzoekster niet met goed gevolg naar dit arrest kan verwijzen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat, gezien het grote verschil in procedure en procedurefase, dit arrest naar analogie zou dienen te worden toegepast.

De schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 10 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dient gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht;

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat “betrokkene expliciet verklaart geen nieuwe elementen te kunnen aanbrengen”;

Terwijl artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, veronderstellen dat de motieven in de beslissing in de beslissing zelf moeten worden vermeld;

Terwijl de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven, die rechtens en feitelijk aanvaardbaar moeten zijn en die door de rechter moeten kunnen worden gecontroleerd;

Dat dit tevens veronderstelt dat wanneer een door de asielzoeker een feit als nieuw gegeven wordt aangebracht; dit dient te worden gemotiveerd, waarom het niet in aanmerking komt als nieuw gegeven;

Dat een tegenstrijdigheid tussen de motieven in de beslissing, ook als schending van de motiveringsplicht kan uitmaken;

Dat reeds werd geoordeeld dat “de aangevochten beslissing het document dat overgemaakt werd door verzoeker niet kwalificeert als een al dan niet nieuw gegeven, maar overweegt dat dit gegeven niet toelaat om vast te stellen of er, in hoofde van verzoeker, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade. Bijgevolg is de bestreden beslissing geen louter bevestigende beslissing, in overeenstemming met het arrest van het Arbitragehof nr. 83/94 van 1 december 1994 en heeft de verwerende partij een toepassing gemaakt van artikel 51/8 Vw. die verder gaat dan wat die bepaling wettelijk toelaat.

Dat verzoekster verklaart, dat ze tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken, heeft uiteengezet dat het rapport van het UNHCR van 17 december 2010, zou aantonen dat er in haar hoofde ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade;

Dat ze verzoekster uiteengezet heeft dat ze als activiste in een beweging voor de emancipatie van de vrouw tot een doelgroep behoort die bijzonder kwetsbaar is voor de vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève;

Dat het rapport van het UNHCR van 17 december 2010 daarover vermeldt:

“(…).”

Dat verzoekster bovendien bevestigt dat ze tijdens het gehoor, de weblink waar het rapport kan worden geraadpleegd, met de hand heeft geschreven op een blad, en overhandigd heeft aan de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat de bestreden beslissing zelfs geen melding maakt van het door verzoekster aangebrachte rapport van het UNHCR van 17 december 2010;

Dat de bestreden beslissing derhalve niet vermeldt om welke redenen, het rapport van het UNHCR van 17 december 2010, niet als een nieuw gegeven kan worden beschouwd;

Dat bovendien de motieven tegenstrijdig blijken, aangezien de bestreden beslissing stelt dat betrokkene expliciet zou hebben verklaard geen nieuwe elementen te kunnen aanbrengen, en anderzijds een doktersvoorschrift en een factuur geen nieuwe elementen zijn;

Dat overeenkomstig het arrest van de Raad van State van 15 mei 2008, waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken, zich enkel uitsprak over de gegronde vrees voor vervolging, zonder zich uit te spreken over het al dan niet nieuw karakter van het gegeven; kan men in casu vaststellen, dat zij zich niet uitsprak over het feit of het rapport van het UNHCR van 17 december 2010, een nieuw gegeven is of niet;

Dat dit in strijd is met artikel 62 van de Vreemdelingenwet, alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 en 14 van de Procedurerichtlijn, artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht;

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dat het bestuur haar beslissingen moet voorbereiden, nemen en bekendmaken of ter kennis geven;

Terwijl, het doel van de hoorplicht impliceert dat de belangen van de asielzoeker worden gevrijwaard door hem de mogelijkheid te bieden zijn opmerkingen te doen kennen en aldus een voor hem ongunstige beslissing te vermijden;

Dat artikel 10 van het Koninklijk besluit 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dient gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling bepaalt dat:

§1 De ambtenaren van de bevoegde dienst belast met het gehoor delen aan de asielzoeker mee dat hij de vragen op een zo correct mogelijke wijze moet beantwoorden en informeren hem over de risico's die hij loopt in het kader van het onderzoek van zijn aanvraag indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd.

§2 De ambtenaren van de bevoegde dienst belast met het onderzoek van de asielaanvraag en de beslissing voorzien in de artikelen 51/8 of 51/5 van de wet nemen alle inlichtingen waarover ze beschikken met betrekking tot de situatie van de asielzoeker in overweging. Zij nemen een beslissing op individuele, objectieve en onpartijdige wijze “.

Dat het feit dat de mondelinge verklaring van verzoekster omtrent het rapport van het UNHCR van 17 december 2010, tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken, niet voorkomt in het administratief dossier, in strijd is met artikel 8 en 14 van de Procedurerichtlijn, en de hoorplicht;

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Bij de bespreking van het eerste middel is reeds afdoende aangetoond dat de motieven van de bestreden beslissing terecht en afdoende zijn.

De verwerende partij wijst erop dat verzoekster andermaal en in strijd met de stukken van het dossier verwijst naar een rapport van het UNHCR, doch zij toont niet aan dat zij zich hierop heeft beroepen bij het verhoor op 29 maart 2011. In het door verzoekster ondertekende verhoorverslag wordt hiervan geen melding gemaakt, evenmin kan in het administratief dossier hiervan enig stuk worden teruggevonden. Aangezien verzoekster zich hierop niet heeft beroepen bij de gemachtigde, kan deze niet verweten worden hierover niet te hebben gemotiveerd. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. Er is dan ook volgens de verwerende partij geen sprake van een schending van de formele motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van artikel 10 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003

houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dient gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003).

Tot slot laat de verwerende partij gelden dat haar niet duidelijk is naar welke richtlijn wordt verwezen wanneer verzoekster het heeft over “de procedurerichtlijn”. Verzoekster werd gehoord nopens de aan haar tweede asielaanvraag ten grondslag liggende motieven en haar verklaringen werden expliciet opgenomen in het gehoorverslag dat door verzoekster werd ondertekend.

2.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Tevens dient te worden opgemerkt dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat zij tijdens haar gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verwezen naar een rapport van het UNHCR van 17 december 2010 maar dat hiermee geen rekening werd gehouden. Tevens is er een tegenstrijdigheid in de beslissing waar gesteld wordt dat verzoekster zou hebben verklaard geen nieuwe elementen aan te brengen en waar gesteld wordt dat een doktersvoorschrift en een factuur geen nieuwe elementen zijn.

Wat het rapport van het UNHCR betreft, wordt eveneens verwezen naar de bespreking van het eerste middel en wordt toegevoegd dat, nu dit gegeven niet werd voorgelegd aan het bestuur, het bestuur dan ook niet kon oordelen of dit een nieuw element was in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet of niet. Waar verzoekster in het tweede middel dieper ingaat op dit rapport en hiermee een nieuwe beoordeling van haar aanvraag zou willen verkrijgen, wordt opgemerkt dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij

onderzoekt enkel of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Dit is *in casu* niet het geval.

Waar verzoekster ten slotte aanvoert dat er een tegenstrijdigheid is omdat in de beslissing enerzijds gesteld wordt dat verzoekster zou hebben verklaard geen nieuwe elementen aan te brengen en anderzijds gesteld wordt dat een doktersvoorschrift en een factuur geen nieuwe elementen zijn, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt waarin dit tegenstrijdig is. Over het doktersvoorschrift en de aankoopbon wordt gesteld dat het geen nieuwe gegevens zijn, en er wordt tevens verwezen naar de omstandigheid dat verzoekster heeft verklaard geen nieuwe elementen te hebben. Er is dus enkel sprake van “geen nieuwe gegevens” zodat hieruit geen tegenstrijdigheid blijkt.

Wat de vermeende tegenstrijdigheid betreft tussen wat *in se* een loutere weergave is van wat verzoekster verklaard heeft, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

In de mate waarin verzoekster erop zou doelen dat zij toch stukken heeft voorgelegd die zij niet eerder had voorgelegd en dat dit daarom nieuwe gegevens zijn, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel en wordt erop gewezen dat deze twee stukken door de gemachtigde niet werden aanvaard als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.3.2. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 8 en 14 van de Procedurerichtlijn en van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, maar duidt niet met concrete gegevens aan in welk opzicht de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoekster geeft geen verduidelijking van de wijze waarop zij deze rechtsregels door de bestreden beslissing geschonden acht. Dit onderdeel van het tweede middel is onontvankelijk.

2.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Zoals reeds werd uiteengezet in de bespreking van het eerste middel, blijkt uit de stukken van het dossier niet dat verzoekster bij haar tweede asielaanvraag zou hebben verwezen naar een rapport van het UNHCR van 17 december 2010. Bijgevolg diende over dit rapport niet te worden gemotiveerd in het raam van de nieuwe elementen die verzoekster naar voor zou hebben gebracht. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). Alleszins dient te worden vastgesteld dat verzoekster

op 29 maart 2011 werd gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag en dat zij in de mogelijkheid was om haar tweede asielaanvraag mondeling toe te lichten.

2.3.3.4. Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan in welk opzicht artikel 10, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, dat van toepassing is op de door haar gevolgde procedure, zou zijn geschonden. Zij verduidelijkt niet met welke inlichtingen waarover de ambtenaren van de bevoegde dienst beschikten, geen rekening zou zijn gehouden. Inzake het rapport van het UNHCR wordt verwezen naar hetgeen hierboven gesteld werd.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET